

Καὶ ἐνθὺν ἔστρεψε περικλλῶν ἥρμα
Τὸ διαυγές, ὡς κρύσταλλος, καὶ γαλανόν της βλέμμα,
Καὶ ἔκλινεν ἐνίοτε, κ' ὥσπραινέτο αὐτά·
Κ' ἐγάλα πρὸς τὸν νάρκισσον κ' ἐγάλα πρὸς τὸ Ἴον,
Καὶ ἔκοπτε τ' ἀμάραντον, τὸ μύρτον τὸ δακρύον,
Καὶ ἔστρεψε τὴν κόμην της μὲ ἄνθη ζηλωτά.

ὦ! ἦτο ἄνθος ἔρωτος κί' αὐτὴ, πλὴν ἄνθος πρῶτον,
Πλὴν τῶν ἀνθέων ἄνασσα ἡροσώδης, γλυκερά,
Μῦρον ἦδ' καὶ μαγικὸν ἀπέπνεεν ἐρώτων,
Κ' ἦτο τὸ μῦρον βάλαμον, τὸ βάλαμον χαρά!

Ὅχι, δὲν ἦτο ὄνειρον, ὄχι, δὲν ἦτο πλάνη!
Τὴν εἶδα χθὲς πλησίον μου καὶ ἄγγελος μ' ἐφάνη,
Πλήρης χαρίτων οὐρανῶν, ἀγνώστου καλλονῆς·
Μ' εἶδε μ' ἐν βλέμμα της γλυκό, γαλήνην ἀποπνέον,
Κ' ἐνόμισα ἐκλαίποντα τὰ βάσανά μου πλέον,
Ὅτι ἐκένων κύλικα ὀλβίων χαρμονῆς!..

ὦ χθὲς, ἡμέρα ποσεινῆ, στιγμὰὶ περηγορίας,
ὦ χθὲς, ἡμέρα ἔρωτος, ἡμέρα εὐτυχίας,
Ἄς σκότη ἐκδιώξασα καὶ θέλγτρον τῆς γῆς·
Ἄς ἀνατέλλουν πάντοτε ὡς σὲ ἡμέραι ἄλλαι!
Θά παύσουν τότε τῶν θνητῶν τὰ βάσανα αἱ [άλαι,
Καὶ πλέον δὲν θ' ἀκούωνται στόνοι βαρυαλγεῖς!

Κ. Ι. ΠΑΠΗΑΖΟΓΛΟΥΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 4, 1866.

Γεγονός ἐνδιαφέρον τὰ μέγιστα τὴν Ἑλλάδα συνέβη ἐν Κρήτῃ. Κατὰ τὰς τελευταίας εἰδήσεις οἱ χριστιανοὶ κάτοικοι αὐτῆς, διαμαρτυρηθέντες ἐνώπιον τῶν Προξένων ὅτι ὁ διοικητὴς τῆς νήσου ἀποποιεῖται «τὴν ἐφαρμογὴν τῶν δικαιωμάτων ἅτινα αἱ Δυνάμεις ἐγγυήθησαν διὰ συνθηκῶν καὶ πρωτοκόλλων, καὶ ἐκείνων ἅπερ ἡ Α. Α. Μ. ὁ Σουλτάνος κήδευσεν κούρην ἡτῶς νὰ χορηγήσῃ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Χάτ-Χουμαγιούν, ἦσαν τὰ ὅπλα ἀμυνόμενοι ὑπὲρ ἀσφαλείας.» (Διαμαρτύρ, ἐν Μπροσέρω Ἀποκορόνου τῆς 20 Ἰουλίου 1866). Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ Ὀθωμ. Κυβέρνησις καὶ αἱ χριστιανικαὶ Δυνάμεις θέλουσι πράξει πᾶν τὸ δυνατόν ὥπως προλάβωσι τὴν αἱματοχυσίαν καὶ ἀποδώσωσι τὸ δίκαιον.

Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγ. Ἐκκλησία ἀφῆρξεν τὴν ἐγνώσιν τῆς ἐν Ἐπιτανήσῳ μετὰ τῆς ἐλληνικῆς.

Ἀναγινώσκωμεν ἐν τῇ Ἑλπίδι τὴν ἐξῆς ἀληθῶς κατανοκτικὴν πράξιν·

«Εσχάτως μίαν ἡμέραν ὁ Ἕλλην Προξένος Βουκουρεστίου προσεκλήθη ἀπὸ τινος ἀσθενούντος Γάλλον, Δωριδὴν ὀνόματι. Ε-

πορεύθη λριπὸν εἰς τὴν χαρακτηρισθεῖσαν οἰκίαν, εἰσῆλθεν εἰς ἐν αὐτῆς πενιχρὸν δωμάτιον, ὅπου κατόκει ὁ αὐτὸν προσκαλέσας, καὶ ἐπὶ πτωχῆς κλίνης εἶδεν ἄνθρωπον κατακείμενον ἐν βαρεῖᾳ νόσῳ. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἤγγιζε τὸ τέρας τοῦ βίου, καὶ μὲ φωνὴν ὑπὸ τῆς νόσου καταβιβλημένην λέγει τῷ Κ. Προξένῳ·

«Δὲν ἔχω οὔτε μητέρα οὔτε πατέρα· δὲν ἔχω συγγενεῖς, οὔδ' ἔχω γινώσκω τῶν γενέων μου τὰ ὀνόματα· εἶμαι ἀπὸ τὴν Κορσικὴν. Πλὴν ἂν δὲν ἔχω συγγενεῖς, ἂν δὲν ἐνθυμούμαι τῶν γεννησάντων με τὰ ὀνόματα, γινώσκω ὅτι εἶμαι Ἕλλην καὶ οὐχὶ Γάλλον. Κατάγομαι ἀπὸ οἰκογένειαν ἀποικησασάν εἰς τὴν Κορσικὴν. Ἀποβλήσκω, ἀλλ' ἡ θελήσεις μου καὶ ὁ πόθος μου εἶναι νὰ ἐγκαταλείψω εἰς τὴν ποθητὴν μοι πατρίδα Ἑλλάδα πᾶν ὃ, τι ἔχω. Ἐὰς παρακαλῶ, Κ. Προξένε, βοηθήσατέ με ὥπως κληροδοτήσω ἀσφαλῶς εἰς τὸ ἔθνος μου τὴν περιουσίαν μου, εἰ δὲ τίκοι της νὰ διανεμῶνται εἰς ὅλα τὰ εὐεργετικά της Ἑλλάδος καταστήματα.»

«Οὕτως ὁ Ἕλλην, Γάλλος νομιζόμενος, παρὰ πάντων ἀγνωσόμενος, ἐν οἰκονομίᾳ διαδιδώσας, ὠνέσκει, δὲν ἐλησμονήσας τὴν πατρίδα, πρὸς ταύτην ἔστρεψε τὴν διάνοιαν καὶ τὰ τελευταῖον αὐτοῦ σθένος βλέμμα. Ὁ Προξένος τῆς Ἑλλάδος προσεκάλεσε τὸν τῆς Γαλλίας, ὅστις μετὰ μεγάλῃς συγκινήσεως συνέταξε τὴν διαθήκην τοῦ ἀειμνήστου Δωριδίου, δι' ἧς κληροδοτεῖται 150 χιλιάδων δραχμῶν περιουσία εἰς τὸ ἔθνος, θαυμάζων τὴν συνεισφοράν τοῦ ἐλλήνισμου καὶ τὸν ἀσβεστον πατριωτισμὸν ὅστις διαπλέγει τὰ ἑλληνικά στήθη.»

Λύσις τοῦ ἐν τῷ 592 φύλλαδ. αἰνίγματος
καὶ τοῦ γρίφου.

Σαύρα. — Αὔρα.

Πόνος αἴτιος ταραχῆς.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἰς ἄλλο πόμπτε οὐδὲν τῆς οἰκουμένης μέρος
Καρδίας δὲν ἀνέφλεξεν ὁ τῆς πατρίδος ἔρωτος
Ὅσον τὸ πάλαι ἐν ἡμῶν, καὶ μάλιστα ὅποτε
Ἄνδρες ὑπῆρξαν θαυμαστοὶ τῶν καρδιῶν δεσπότες.
Ὅτε μὲ εἶχον θέμεθλον εἰ φίλοι τῆς πατρίδος
Καὶ κεραυνὸς ἠκόντιζεν κατὰ τῆς τυραννίδος·
Τότε ἀντήχει ἐν ἡμῶν Πατρίς! Ελευθερία!
Καὶ πᾶσα ἠλεκτρίζετο εὐαίσθητος καρδία·
Καὶ ἦδη ἔσοι φλέγονται ὑπὲρ φιλοπατρίας,
Τὸ ὄνομά μου λέγουσι μετὰ παλμῶν καρδίας.
Ἄν ὅμως ἀπ' τὴν κλῆσιν μου ἡ κεφαλὴ της λείψῃ,
Ζόφος καὶ σκότος πάραυτα τὸ πᾶν θέλει καλύψει.

Κ. Π. Γ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.

Ἐν σελίδι 44 στίχῳ 154 τῶν Τριάκοντα, γράφει ὁ ἑ-
ρα ν ἀντί θ ἑ ρ α ν.

ΓΡΙΦΟΣ.

1

π

